

KYRKOLAGFARENHET, f. 5. Den del af lagfarenheten, som angår kyrkan och dess medlemmar.

KYRKOLÄRARE, m. 5. Se *Religionslärare*.

KYRKOMEDEL, n. 5. pl. Penningmedel, tillhöriga en kyrka.

KYRKOMESSA, f. 4. (bibl.) En årlig högtid, firad till minne af templets, altarets m. m. invigning.

KYRKOMUSIK, --- i'k, m. sing. Sådan slags musik, som brukas vid den offentliga gudstjensten i kyrkorna.

KYRKOMÖTE, n. 4. Församling af de förnämsta andelige i kristenheten, i en kristen församling eller ett land, för att öfverlägga om kyrkan rörande viktiga ämnen.

KYRKONÄPST, m. 3. Straff, som af kyrkan ålägges någon till bot.

KYRKCOORDNING, f. 2. Stadgad ordning till efter rättelse vid den offentliga gudstjensten. — *Syn.* Liturgi.

KYRKOPATRON, --- ón, m. 3. Person, som, på grund af större godsbesittning inom en församling, äger att vid inträffande ledighet utnämna pastor derstädes.

KYRKOKLIKT, f. 3. *Enskilt k.* ell. *enskilt skrift*, den mildare grad af kyrkostraff eller kyrkoklikt, som består i förbrytarens beklännelse och afbedjande af sitt brott, i själsörjarens och några få vittens närvaro, hvarefter aflösning meddelas honom. *Uppenbar k.*, en offentligen inför hela församlingen aflagd syndabekännelse af en lagfälld brottsling. *Stå uppenbar k.*

KYRKOREFORM, --- fá'rrm, m. 3. Förbättring af kyrkoväsendet.

KYRKOREGERING, f. 2. ell. **KYRKOREGEMENTE**, n. sing. Kyrkans (bem. 2. d) styrelse.

KYRKORÄD, n. 5. Så kallas, i hvarje församling, kyrkoherden jemte kyrkovårdarne samt några af församlingens invånare, hvilka samfält hafva vården om kyrkans ekonomiska angelägenheter och handhafva verkställigheten af kyrkostämmobesluten.

KYRKORÄN, n. 5. Rån, hvarigenom en kyrka beröfvats någon af dess tillhörigheter.

KYRKORÄNARE, m. 5. En, som föröfvar kyrkorån.

KYRKORÖFVARE, m. 5. Se *Kyrkotjuf*.

KYRKOSAKER, f. 3. pl. En kyrka tillhöriga saker.

KYRKOSAMFUND, n. 5. Samfund af trosförvänder.

KYRKOSKRUD, m. 2. Samteliga en kyrkas tillhörigheter, som begagnas vid den offentliga gudstjensten, såsom: messhake, mess-skjorta, kalk, handbok, m. m.

KYRKOSTADGA, f. pl. — *stadgar*. Stadga i afseende på kyrkoväsendet.

KYRKOSTATEN, m. sing. def. Benämning på det land, hvilket styres af påfven såsom verldslig regent.

KYRKOSTRAFF, n. 5. Straff, som af kyrkan (bem. 2. d) ålägges en förbrytare.

KYRKOSTYRELSE, f. 3. Styrelse af kyrkans (bem. 2. d) angelägenheter.

KYRKOSTÖLD, m. 3. Stöld, hvarigenom något af en kyrkas tillhörigheter offentligen tillgripes.

KYRKOSTÖT, m. 2. Se *Kyrkovaktare*.

An m. Benämningen härleder sig deraf, att kyrkovaktaren fordom gick omkring i kyrkan, under predikan, med en lång staf, försedd med

skramlande ringar, m. m., och stötte dermed i golvet eller väckte med lätta slag sofvande åhörare.

KYRKOSÅNG, m. sing. Den vid offentliga gudstjensten i kyrkorna öfliga sången.

KYRKOSÖNDRING, f. 2. Tros-söndring emellan bekännare af en och samma religionslära.

KYRKOTAGNING, f. 2. En i kristna församlingen antagen ceremoni, hvarigenom en barnsängsquinna, sex veckor efter barnbörden, åter högtidligen tages i kyrka, d. v. s. förklaras kunna, såsom vederbörligen renad, besöka den allmänna gudstjensten.

KYRKOTIONDE, m. sing. Tionde, som erlægges till kyrkan.

KYRKOTJENARE, m. 5. Se *Kyrkobetjent*.

KYRKOTJUF, m. 2. pl. — *tju/var*. En, som stjälar något af en kyrkas tillhörigheter.

KYRKOTJUFNAD, m. sing. Se *Kyrkostöld*.

KYRKOTUKT, m. sing. Inbegreppet af alla de medel, af hvilka kyrkan (bem. 2. d) betjenar sig, för att hålla sina medlemmar till åtlydnad af hennes bud.

KYRKOVAKTARE, m. 5. Den af kyrkobetjentningen, hvilken det åligger att tillse, det intet störande inträffar under gudstjensten.

KYRKOVIGNING, f. 2. En kyrkas högtidliga invigning.

KYRKOVIN, n. 3. Se *Nattvardsvin*.

KYRKOVISITATION, ----- tschón, f. 3. Visitation, som af biskop anställs i en församling, då kyrkoherden bör redovisa för sin embetsutöfning och särdeles förvaltningen af kyrkans inventarier och inkomster.

KYRKOVÄRD, m. 2. Person, vid sockenstämma genom val utsedd att bevaka en kyrkas angelägenheter och indrifva dess inkomster. — *Ss. K-ssyssla*.

KYRKOVÄSENDE, n. sing. Allt hvad som har afseende på eller står i sammanhang med kyrkan i ett land och dess styrelse.

KYRKÖÄR, n. 5. Det kyrkliga året, som börjar med första söndagen i Adventet.

KYRKÖÄRENDER, n. 3. pl. Sådana ärender, som angå religionen och den offentliga gudstjensten i ett land.

KYRKPSALM, tj'rrksállm, m. 3. Psalm, antagen att sjungas vid den offentliga gudstjensten.

KYRKKRÄTTA, f. 4. Rätta, som har sitt tillhåll i en kyrka. (Fam. skämtv.) *Fattig som en k.*, mycket fattig.

KYRKSAM, a. 2. (fam.) Som ofta besöker kyrkan.

KYRK SILFVER, n. sing. Silfverkärl, som tillhöra en kyrka.

KYRK SOCKEN, f. 2. pl. — *socknar*. Se *Socken*.

KYRKTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) Taga i kyrka, d. v. s. med en föreskrifven enkel ceremoni åter gifva en barnsängshustru tillåtelse att besöka den offentliga gudstjensten.

KYRKTAGNING, se *Kyrkotagning*.

KYRK TID, m. 3. Tid att gå i kyrkan; äfv. tiden, hvarunder offentlig gudstjenst hålles i en kyrka.

KYRKVAKTARE, se *Kyrkovaktare*.

KYRKVÄLL, m. 2. Platsen utanför en kyrka.

KYRKVÄG, m. 2. 1) Väg, som går till en kyrka. — 2) Färd, vandring till kyrkan. *Möta någon på k-en*.

KYSK, a. 2. 1) Som afhåller sig ifrån oöfelig kärleksnjutning. *Den k-e Josef. Den k-a Lu-*